

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

PRETTY GIRL - MALDICIÓN

First edition. July 13, 2018.

Copyright © 2018 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.

Proloog

Hij staat er weer. Elke dag staat hij hier op hetzelfde tijdstip en zoals altijd haalt de jongeman het bloemetje van gisteren uit het vaasje en doet er een nieuwe in. Vervolgens haalt hij een katoenen zakdoek uit zijn broekzak en begint de roestvrijstalen grafsteen te poetsen. Hij doet dat uitvoerig en vol overgave. Ook de achterkant van de grafsteen krijgt zijn volledige aandacht. Het metaal gaat er nóg harder van glanzen. De zon schijnt erop waardoor bezoekers hun ogen moeten dichtknijpen. Op die manier is het de meest opvallende grafsteen hier. Hij zegt, ‘Hier ben ik!’ ‘Kijk naar mij!’ en ‘Vergeet mij niet!’ Nou, het is duidelijk dat deze man de vrouw in dit graf niet is vergeten en dat ook nooit zal doen.

Als hij klaar is, bergt hij het doekje weer op in zijn broek en begint zachtjes met een Spaans accent tegen haar te praten. Terwijl hij dat doet, volgt hij met zijn rechterhand de lijnen van haar gezicht die levensgroot in het staal zijn gegraveerd. Zo te zien was het een mooie vrouw. Een uitzonderlijke vrouw, met een gezicht dat mij heel bekend overkomt.

Hij vertelt haar over zijn werk en wat hij de dag ervoor allemaal heeft gedaan. Hij vraagt haar om advies, alsof ze antwoord zou kunnen geven, en hij haalt herinneringen op. ‘Weet je nog die ene keer in Buenos Aires, toen we een auto hadden gehuurd en jij me vroeg waarom daar geen drempels zijn? Daar moest ik net aan denken toen ik onderweg hiernaartoe weer eens over eentje vloog. Ik vertelde je dat ze daar niet aan doen in Argentinië. Dat ze daar iets anders hebben dat veel beter werkt en veel minder geld kost. Hoe je moest

lachen toen ik je vertelde dat het om gaten ging.' Hij lacht zachtjes en veegt een traan weg.

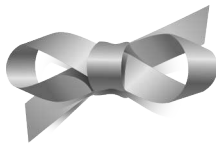
De afgelopen vijf maanden dat ik hier kom, is er geen dag geweest dat de jongeman haar graf niet bezocht. Geen dag. Zijn verdriet doet pijn om te zien. De vrouw is al vijf jaar dood en toch lijkt er voor hem niets veranderd te zijn. Zijn pijn lijkt vers en het is alsof het gisteren is gebeurd. Dat is niet gezond. Deze man is slim, grappig, jong, en aan zijn spierballen te zien ook lichamelijk sterk en gezond. Hij zou ondertussen door moeten gaan met zijn leven en een andere vrouw moeten vinden om nieuwe herinneringen mee te maken, niet zichzelf hier elke dag opnieuw komen martelen en zich nog verder in de put werken!

Ik wil naar hem schreeuwen dat het leven te kort is daarvoor. Dat weet ik uit eigen ervaring. Dat hij moet genieten zolang het kan. Dat hij lol moet maken en nieuwe dingen moet ervaren. Dat hij lang genoeg heeft gerouwd en dat het tijd is om door te gaan. Er zal toch wel iemand zijn die dat tegen hem zegt? Heeft hij geen familie of vrienden? Ik wou dat ik het tegen hem kon zeggen. Ik zou het nu allemaal tegen hem willen schreeuwen, zo frustrerend vind ik dit. Maar dat kan ik niet. Shit! Deze machteloosheid, daar word ik woedend van!

Plotseling voelt het alsof er een gloeilamp boven mijn hoofd gaat branden net zoals in de tekenfilms van vroeger. Het idee begint klein en wordt groter en groter. Het is eigenlijk heel simpel. Waarom heb ik dit niet eerder bedacht? Ik kan deze man toch niet langer op deze manier door het leven laten gaan? Ik heb dit lang genoeg aangezien.

Al snel begint het idee meer vorm te krijgen en ontwikkelt zich een plan. Het lijkt net alsof iemand het mij influistert en ik het niet zelf aan het bedenken ben. Het klinkt allemaal zo logisch. Zou het echt gaan werken? Zou ik het überhaupt kunnen? Ik beslis dat ik toch niets anders te doen heb en het gewoon moet proberen. Er zal wel een reden zijn dat ik hier ben. Misschien is dit wel de reden.

Ik heb hier lang genoeg nutteloos rondgedwaald. Het is tijd voor actie.

1. Op eigen kracht

Barbara

Er was eens een vrouw die elke dag een paar keer voor de spiegel stond. De spiegel was en is haar beste vriend en die vrouw ben ik.

Kan een spiegel iemands beste vriend zijn? Dat kan prima. Hij voldoet aan de twee vriendschapseisen. Een: hij is er altijd voor me. Twee: hij is super eerlijk, laat me zonder falen de zaken zien zoals ze zijn en wijst precies naar wat er verbeterd kan worden. Als dat niet de belangrijkste eigenschappen van een vriend zijn, weet ik het ook niet meer.

Wat mijn spiegelbeeldvriend me deze keer laat zien, is dat de strakke knot die mijn blonde haar gevangen houdt, precies zit zoals het hoort. Hij toont mijn net roodgelakte vingernagels die glanzen in het licht. Mijn make-up die perfect zit en natuurlijk langhoudend is (uitgelopen mascara is mijn grootste nachtmerrie). Hij vertelt me dat ik er goed uitzie. Als alles perfect is, voelt dat goed. Want als ik er goed uitzie, krijg ik het gevoel dat ik enigszins in controle ben en dat de wereld niet een opeenstapeling van kleine en grotere rampen is.

Daarom zorg ik er altijd voor dat ik er onberispelijk uitzie. Dat is belangrijk. 'Je moet je nooit laten gaan,' zei mijn moeder altijd.

'Je moet denken aan je waardigheid.' Dat is alles in het leven. Wat er ook gebeurt. Als je haar goed zit, is er niets aan de hand en is alles goed op de wereld. Sommigen moeten 's ochtends per se een kop koffie hebben om te kunnen functioneren. Zorgen voor een perfect uiterlijk is mijn koffie.

Deze keer laat mijn spiegelvriend me meer zien dan alleen een perfecte buitenkant. In mijn blik geeft hij me een kijk in mijn binnenkant. Vandaag herken ik daar ambitie en doelgerichtheid in.

Terwijl ik mijn regenjas aantrek, kijk ik nog een keer rond voordat ik de deur uitloop. Mijn hart vult zich elke keer met trots als ik mijn nieuwe appartement bekijk, want voor het eerst in mijn leven heb ik een eigen huis, dat ik helemaal zelf uitgezocht heb, betaald heb en naar mijn eigen smaak ingericht heb. Dat geeft me een vredig gevoel. Hier wonen voelt goed.

‘Zoals u kunt zien, is het een grote open ruimte en de ramen die tot het plafond reiken laten geweldig licht naar binnen komen en geven uitzicht op de rivier,’ had de makelaar gezegd.

‘De beveiliging is ook uitstekend. Er zijn camera’s bij de ingang, op elke gang en in de liften. Ook de parkeergarage is natuurlijk beveiligd. Een vrouw alleen zoals u, zal dat wel op prijs weten te stellen,’ had hij toegevoegd.

Over de beveiliging had ik me geen zorgen gemaakt. Ik heb altijd al goed voor mezelf kunnen zorgen en met mijn geschiedenis en vriendenkring zal er niemand zo gek zijn om me lastig te vallen.

Wat me wel zorgen had gebaard en me aan het denken zette, was de opmerking:

‘Een vrouw alleen zoals u.’

Het vervelende was dat hij gelijk had. Gedeeltelijk. Want ik ben niet alleen en tegelijkertijd ben ik dat wel. Ik heb alles en tegelijkertijd heb ik niets. Ik ben een lopende tegenstrijdigheid.

Aan de ene kant heb ik alles wat mijn hartje begeert. Ik heb geld. Ik kan een paar keer de wereld rond reizen en het hele jaar vakantie vieren als ik zou willen. Ik kan in elke dure auto rijden die ik maar wil en aangezien ik de eigenaar van een zeer exclusieve verzameling wagens ben, doe ik dat ook regelmatig. Wat ik ook zou willen doen of hebben, ik heb er de middelen toe.

Ik heb alle looks. Mijn genen zijn goed en wat mijn genen mij niet hebben kunnen geven, werk ik hard voor. Mijn uiterlijk is een weergave van de schoonheid die ik vanbinnen ook zou willen bezitten. Ook dat is een tegenstrijdigheid, want ik beseft dat het een obsessie is en toch kan ik het niet laten er altijd mee bezig te zijn. Ik kan geen spiegel voorbijlopen zonder ervoor te blijven staan.

Aan de andere kant heb ik niets. Ik heb niets dat genoeg voldoening geeft om elke ochtend voor op te staan. Geen baan. Geen man die van me houdt om wie ik vanbinnen ben. Die me mooi vindt als ik 's ochtends wakker word met mijn haar in de war en mijn ochtendadem. Geen kind dat me nodig heeft om zijn veters te strikken. Geen hond om uit te laten, geen kat om te voeren, geen goudvis en zelfs geen plant. Als ik morgen dood zou gaan, bij God aan de deur zou kloppen en hij me zou vragen of ik blij was met mijn leven, zou ik de vraag niet met een ja kunnen beantwoorden. Want ik heb niets gedaan waar ik trots op zou kunnen zijn. Niet voor mezelf en niet voor de wereld.

Daarom heb ik besloten dat dit hét jaar wordt waarin ik gelukkig word. Daar ga ik me honderd procent voor inzetten. Ik ga mijn leven opnieuw beginnen en ga dat helemaal zelf doen. Ver weg van alles, in een nieuw land waar niemand mij kent. Waar ik kan vergeten wie ik ben. Waar ik kan vergeten wie ik wilde zijn. Waar ik kan vergeten wie ik niet kan hebben. Waar Sebastian heel ver weg is en mijn hart niet elke keer opnieuw gebroken hoeft te worden wanneer ik hem met de liefde van zijn leven zie. Ik heb geen Sebastian nodig. Ik heb niemand nodig en al helemaal geen man. Ik kan het alleen. Ik begin met een schone lei, helemaal op eigen kracht. Zodat ik straks wél trots op mezelf kan zijn later daar aan de hemelpoort.

Dat is mijn missie. Als iemand dat kan, ben ik het. Door alles wat ik heb meegemaakt, ben ik een sterke vrouw geworden. Toch word ik vaak onderschat. Dat zal door mijn onschuldig poppengezicht komen dat in combinatie met mijn nette manier van doen en praten,

ervoor zorgt dat mensen mij meteen vertrouwen. Daarbij ben ik ontzettend goed in jou vertellen wat jij wil horen. Mooie verhalen en halve waarheden zijn mijn expertise. Dat komt binnen mijn vakgebied zeer goed van pas, want ik ben marketeer. Uiterlijke schijn is alles. Imago is het enige wat telt in deze wereld. Op die manier ben ik geworden wie ik vandaag ben. Een succesvolle zakenvrouw, die ondanks een gebroken hart toch sterk is en er geweldig goed uitziet in haar rode naaldhakken en strakke kokerrokken. Een laatste check in de spiegel bevestigt dat ik klaar ben voor wat vandaag zal brengen.

Mijn missie benader ik planmatig. Dat is een wijze die werkt. Ik heb een budget en een deadline en elke stap is in mijn agenda gepland. Elke dag brengt me een stukje dichterbij mijn doel.

Mijn agenda voor vandaag ziet er als volgt uit: 's Ochtends een bezoek aan de sportschool. Met alles wat de laatste tijd gebeurd is, heb ik al een poosje mijn dagelijkse tien kilometer hardlooppessie moeten missen. Die is normaal gesproken heilig voor me. Nu ik eindelijk de boel een beetje op orde heb, heb ik eens rond kunnen neuzen en ben ik er achter gekomen dat er een goede sportschool bij mij om de hoek zit die 'Op eigen kracht' heet. Dat kan bijna geen toeval zijn, dus daar ga ik straks als eerste heen.

's Middags een bezoek aan Noa. Tot mijn grote opluchting lijkt ze haar verslavingsprobleem onder controle te hebben. Ik blijf mezelf verbazen over het feit dat Sebastian haar naar Nederland heeft gestuurd om van haar verslaving af te komen. Wie had gedacht dat Nederland de plek zou zijn waar deze Amerikaanse haar nieuwe leven zou beginnen? Sebastian heeft Noa ingeschreven voor de duurste, beste verslavingsbehandeling ter wereld en die bevindt zich in Nederland. Wat ironisch. Het land waar ze softdrugs gelegaliseerd hebben, daar moet mijn vriendin heen om juist van haar verslaving af te komen. Daarom kan ik het niet laten elke dag even bij haar te checken hoe het gaat. Zo ook vanmiddag. Eens kijken waar dat gekke mens mee bezig is.

In de namiddag staat misschien wel het belangrijkste ingepland. Hét onmisbare ingrediënt voor mijn gelukkigheidsrecept: mijn eigen bedrijf. Over een paar maanden wil ik mijn eigen onderneming starten en vanmiddag ga ik enkele laatste details aanbrengen aan het ondernemingsplan. Ik ga voor mezelf beginnen, voor het eerst in mijn leven op eigen benen staan en dat voelt geweldig.

Met mijn sleutels en sporttas in mijn hand doe ik het licht uit en de deur achter me op slot. De lift brengt me naar de uitgang en eenmaal buiten word ik verwelkomd door wat ik nu begin te herkennen als een typische Nederlandse zomerbui. Hel en verdoemenis. Ik moet er nog steeds aan wennen dat je hier altijd een paraplu bij je moet hebben. Al is het hartje zomer.

De wind en regen lijken samen te spannen om mijn perfecte kapsel te vernielen. Als dit het begin van mijn nieuwe leven is dan voorspelt dat niet veel goeds. Door mijn tas schuin boven mijn hoofd te houden, ga ik het gevecht met de natuur aan. Gelukkig is mijn bestemming slechts een paar minuten wandelen. Eenmaal bij de sportschool aangekomen, doe ik de deur snel achter me dicht. Het is vroeg in de ochtend, het is hier ontzettend stil en er is niemand die achter de receptie staat.

Gelukkig. Niemand hoeft de ramp te aanschouwen die zich nu in mijn haar afspeelt. Links van me hebben ze een kleine garderobe waar ik mijn jas ophang en mijn tas neerleg. Er zijn geen spiegels. Geen paniek, Barbara. Dit is een sportschool, natuurlijk hebben ze hier spiegels.

Ik loop de garderobe uit en mijn vermoeden wordt bevestigd. Dit is een typische sportschool. Naast de receptie bevindt zich een lege open ruimte, vol met allerlei apparaten en heel veel spiegels. Wat een opluchting.

Klik, klik, klik. Mijn hoge hakken maken best een hard geluid in de lege ruimte. Eenmaal voor de spiegel begin ik voorzichtig doch snel de schuifjes uit mijn haar te halen en mijn knotje los te maken

zodat ik de boel kan fatsoeneren. Ook tijdens het sporten moet mijn haar goed zitten. Vooral tijdens het sporten. Mijn telefoon rinkelt. Ai chihuahua. Die ligt nog in mijn tas.

Ik laat mijn haar voor wat het is en snel erheen. Als het Sebastian maar niet is, want zijn telefoontjes ben ik al een tijdje aan het negeren. Niet omdat ik boos op hem ben, maar omdat ik denk dat hij boos op mij is. Ik had hem beloofd nog naar hem toe te komen om de boel uit te praten in New York, maar ik kon het niet.

Ik kon het niet opbrengen om weer in zijn ogen te moeten kijken. Die mooie, vertrouwde goudkleurige ogen waar ik al zo lang verliefd op ben. Die ogen die pijn doen aan mijn hart. Wat mij betreft heb ik alles al gezegd wat ik wilde zeggen. Ik heb hem verteld wat ik voor hem voel. Wat ik al die jaren voor hem heb gevoeld. Dat hoofdstuk heb ik afgesloten. Nu wil ik aan een nieuw boek beginnen.

Op het scherm zie ik dat het Cristina is en opgelucht neem ik op.

‘Cristina.’

‘Barbara, wat is er in Godsnaam aan de hand? Sebastian is superbezorgd. Hij zegt dat jij zijn telefoontjes niet beantwoordt.’

‘Het spijt me. Misschien had ik het beter moeten uitleggen. Ik ga opnieuw beginnen hier in Nederland. Daar heb ik gewoon even wat afstand bij nodig. Alles is goed en onder controle. Hij hoeft mij niet elke dag te bellen. Ik ben een volwassen vrouw die voor zichzelf kan zorgen. Wil je hem daar alsjeblieft aan herinneren?’

Stilte. Ze weet dat dat niet de hele waarheid is. Ze weet dat ik moeite heb met het feit dat hij en Nina gelukkig zijn. Ik gun het ze. Van harte gun ik hen alle geluk van de wereld, maar ik ben niet gelukkig en ik hoef niet telkens geconfronteerd te worden met hun geluk. Dus wat moet ik dan zeggen? ‘Ik houd van hem en ik ben ervan overtuigd dat ik de enige op de aarde ben die goed voor hem zou kunnen zijn en ik weet dat hij een vergissing maakt door voor Nina te kiezen?’ Dat kan niet.

Dus kies ik voor een halve waarheid en vervolg met een hele: 'Ik heb besloten dat ik er alles aan ga doen om gelukkig te worden. Ik laat wel weer van me horen zodra ik zover ben. Akkoord?'

Normaal gesproken houd ik mijn gedachten voor mezelf en ben ik niet zo van gevoelens. Praten over zaken als gelukkig zijn, krijg ik het benauwd van. Hoe ik me voel, houd ik liever voor mezelf. Mensen hoeven niet te weten hoe ze me pijn kunnen doen. Maar in dit geval moet ik toch iets zeggen wat Cristina als waar zou kunnen aannemen, want anders staat ze hier morgen voor de deur en daar heb ik al helemaal geen zin in.

'Is dat alles wat er aan de hand is Barbara?'

Mijn vriendin kent me langer dan vandaag.

'Natuurlijk,' lieg ik op mijn meest geloofwaardige toon. 'Luister, ik moet weer verder. Ik laat nog wel van me horen.' Ik beëindig het gesprek, doe de telefoon uit en gooi hem in mijn sporttas. Mijn hart knijpt zich samen. Hij wil zich meester maken van mijn gedachten, net zoals de tranen bezit willen nemen van mijn ogen. Ik moet sporten. Voordat ik mezelf hier helemaal laat gaan en mijn waardigheid verlies.

DE LOOPBAND HEEFT EEN schermpje dat aangeeft dat ik al vijfenvertig minuten bezig ben. Dat hoeft de machine me eigenlijk niet te vertellen. Ik zie er namelijk niet uit. Dat is de reden dat ik eigenlijk een hekel heb aan sporten. Door al dat zweten, is het moeilijk je uiterlijk een beetje in toom te houden. Helaas is het wel de enige manier om mijn figuur in mijn maatje 36 houden, want mijn kont is immuun voor diëten. Ondertussen ben ik niet meer de enige en raken de apparaten beetje bij beetje bezet. Ik lach vriendelijk naar de verschillende sportievelingen, dankbaar dat zij er ook bezweet en ontregeld uitzien. Het scheelt dat ik niet meer de enige ben die er niet uitziet. Geconcentreerd ga ik door met mijn sessie.

Het betreft een hypermoderne loopband. Het apparaat geeft niet alleen aan hoe lang ik al bezig ben, maar ook hoeveel calorieën ik verbrand heb. Het ding kan ook praten. Het geeft me instructies. 'Loop harder,' en 'Let op je ademhaling'. Het geeft ook complimentjes, zoals 'Je bent goed bezig'. Ik zie dat alle loopbanden hier zo zijn. Het is geweldig.

Er lopen hier allerlei soorten mensen. De huismoeders die de babykilo's eraf proberen te krijgen. De zakenmannen die te lang achter hun bureaus zitten. Maar ook de jonge grietjes bij wie de strakke pakjes aan hun lichamen gelijmd lijken te zitten. Wat ik hier gelukkig nog niet heb gezien, zijn die superafgetrainde, zelfgebruinde typjes. Van die mannen die de hele tijd in de sportschool rondhangen, die je nooit ziet sporten, maar wél ontzettend gespierd zijn. Die er alleen rondhangen om vrouwen te versieren. Ik heb veel ervaring met dat soort mannen. Het soort dat aanbiedt me te helpen en me ongevraagd advies geeft. Ze doen het allemaal, dus het zal wel werken. Bij andere vrouwen bedoel ik, want ik moet daar nooit iets van hebben. Tegen die mannen weet ik precies wat ik moet zeggen en hoe ik dat moet zeggen om ze snel af te laten druipen. Dat soort mannen loopt hier gelukkig niet rond. Heerlijk.

De muziek spoort me aan om door te gaan. De luidsprekers doen het swingende *People Say* van Don Diablo recht aan. Inmiddels ben ik in een soort trance. Mijn lichaam is een goed geoliede machine, dat nu in zijn meest efficiënte versnelling is gekomen. Adrenaline stroomt door mijn aders en geeft me een onverwoestbaar gevoel. Een gevoel dat beetje bij beetje wordt overschaduwd door gedachten die afdwalen naar dingen waar ik eigenlijk niet aan wil denken.

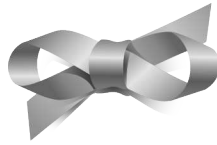
Aan Sebastian's verbaasde gezicht toen ik hem vertelde dat ik hem wilde. Toen ik mijn hart bij hem uitstortte en alle gevoelens die ik jaren voor hem verborgen had naar buiten kwamen stromen als een vulkaan die uitbarstte. Zijn gezicht dat meteen daarna een soort medelijden uitstraalde. Terwijl medelijden het laatste was wat ik in

zijn gezicht had willen zien. Ik blijf lopen en terwijl ik dat doe, voel ik een waterval aan gevoelens over me heen komen. Ze overspoelen me en zorgen ervoor dat wat ik toen voelde opnieuw beleef.

Voor de zoveelste keer voel ik me afgedankt, afgewezen en schuldig. Schuldig dat ik geprobeerd heb zijn relatie met Nina te saboteren om hem op die manier te straffen. Te straffen omdat hij niet voor mij had gekozen. En ook hoop. De hoop dat hij zou inzien dat Nina niet de juiste voor hem is. Dat ik dat ben. En dan voel ik me weer schuldig, want ik weet dat hij van haar houdt. Ik had geen recht om daar tussen proberen te komen. Bijna had hij haar, door mijn toedoen, voor altijd verloren. Ik had het mezelf nooit vergeven als hij zonder haar verder had gemoeten. Gelukkig heb ik dat weten te voorkomen. Precies op het juiste moment heb ik die twee weer bij elkaar gebracht en mijn excuses aangeboden. Nu zijn ze weer samen. Zoals ze blijkbaar altijd hebben moeten zijn. Maar dan is het cirkeltje rond, want dan voel ik me weer afgedankt en afgewezen en begint de emotionele achtbaan opnieuw.

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand. Wie is de ongelukkigste van het land?

2. Foxy lady

Guy

‘**W**aarom ga je vanavond niet met me mee de kroeg in?’
Mijn beste vriend kan het niet laten om me die vraag minstens één keer per week te stellen. Elke week krijgt hij hetzelfde antwoord.

We zitten in ons kantoortje en ik haal mijn ogen van de computer af en draai mijn stoel naar hem toe.

‘Het antwoord is nee, Anton. Hoe vaak ga je me die vraag nog stellen? Je weet dat ik daar helemaal geen zin in heb. Wat moet ik daar? Een tekort aan gewillige dames heb ik niet dus daar hoeft ik het niet voor te doen als dat is waar je je zorgen over maakt.’

‘Het enige dat je doet is werken en naar je weet wel gaan...’

Hij geeft geen antwoord op mijn vraag, maar mompelt het binnensmonds alsof ik hem dan niet kan horen. Ik zie precies het moment dat hij beseft dat hij het hardop heeft gezegd, omdat hij dan stopt met het sorteren van de post, een paar keer slikt en naar beneden kijkt. Hij beseft niet alleen dat hij het hardop heeft gezegd, maar ook wat hij heeft gezegd. En wat hij heeft gezegd is nog erger dan het feit dat hij het hardop heeft gezegd, want het betreft het verboden onderwerp.

Hij herpakt zich snel:

‘Als je geen tekort aan dames hebt, waar ontmoet je ze dan? Want ik weet dat dat niet hier is. Ik heb je hier nog nooit in zien gaan op die grieten die je dagelijks hun telefoonnummer toestoppen.’

‘Hier op de sportschool ga ik natuurlijk geen vrouwen versieren. Ik moet professioneel zijn. Als ik vrouwen wil oppikken, kan dat

overall. In de supermarkt. In de wachtkamer bij de tandarts. In het park als ik aan het hardlopen ben...

‘Oké. Oké. Ik zeg niet dat je mee moet gaan stappen om vrouwen te versieren. Ik zeg dat je mee moet om er gewoon even uit te zijn. Lekker gek doen, een paar biertjes drinken. Je weet dat Bianca mijn ballen eraf hakt als ze ook maar ruikt dat ik aan een andere vrouw denk. Laat staan dat ik vrouwen ga versieren in de kroeg. Als ze daar lucht van krijgt, mag ik op de bank slapen. De vorige keer heb ik daar bijna een hernia aan overgehouden, dus zin in herhaling heb ik niet.’

Ik moet zijn irritante geratel onderbreken.

‘Voor de zoveelste keer, ik houd niet van stappen. Hoe lang zijn wij al wel niet bevriend?’

‘Al tien jaar.’

‘En als er iets is dat je weet over mij, dan is dat toch wel dat ik niet van stappen houd, toch?’

‘Ja, G. Dat weet ik. Maar ik weet ook dat het goed voor je zou zijn om een keer te gaan.’

Hij kijkt me niet aan als hij dat zegt, maar gaat door met het openen van de post.

Mijn wenkbrauwen gaan zo hoog staan dat het bijna pijn doet. Dat ik verbaasd ben over de uitspraken van mijn vriend en zakenpartner is een *understatement*. Want als ik ergens een hekel aan heb, is het aan mijn vriend die advies geeft over wat wel of niet goed voor me zou zijn. Dat weet hij. Bovendien dacht ik dat wij kerels waren en kerels praten niet zo. Wat gebeurt hier nou eigenlijk?

‘Hoe weet jij dat? Ben jij soms dr. Phil?’

Mijn sarcastische reactie doet hem niets.

‘Ik weet dat, omdat ik álles weet.’

Hij is zo bijdehand. Echt.

‘O ja? Alles?’

Op een zelfverzekerde toon antwoordt hij:

'Ja. Alles over alles. Ik ben een lopende Google. Vraag maar raak. Over elk onderwerp. Relaties, drugs, de belasting, seks...'

Ik ruk de envelop uit zijn handen en gooi hem naar zijn gezicht in een poging hem zijn irritante mond te laten houden. Het werkt niet. Wat het wel doet, is hem laten grinniken als een klein kind, want zijn harde lach vult ineens de kleine ruimte van ons kantoor. Er moet toch iets zijn wat ik tegen hem kan zeggen om zijn onuitstaanbare lachaanval te laten stoppen?

'Dat kan niet waar zijn...'

Daarbij gebruik ik mijn meest ongelovige toon.

'Wil je zeggen dat jij al eens seks hebt gehad?'

Ik vind mezelf zo grappig dat mijn hoofd als vanzelf naar achteren gaat en mijn schouders in het wild op en neer beginnen te gaan. Nu lachen we tenminste allebei.

Plotseling stopt hij met lachen en voel ik zijn hand op mijn achterhoofd terechtkomen. Au! Ik kijk hem verontwaardigd aan en zie dat hij met een gealarmeerde blik uit het grote spiegelraam kijkt. Ik sta op om met hem mee te kunnen kijken. Wat ik zie, is een blonde vrouw die snel de deur achter zich dicht doet om aan de regen te ontsnappen. Haar gezicht kan ik niet zien omdat ze de andere kant op kijkt, maar ik begrijp wel waarom Anton zo afgeleid raakt door haar.

In mijn hoofd begint *Foxy lady* van Jimi Hendrix te draaien. Tam tam taaaam. Tam tam taaaam. Tam tam taaaam. Foxy. Tam tam taaaam. Tam tam taaaam. Foxy. De scène die zich voor mijn ogen afspeelt zou zo uit een film kunnen komen, waarbij de camera in *slow motion* langzaam over haar lichaam beweegt. Ik volg de lijnen van haar middel die uitkomen op haar heupen terwijl de lichten op haar sierlijke nek schijnen. Haar regenjas zit strak om haar lichaam, accentueert haar slanke taille en knuffelt haar ronde, waarschijnlijk sappige kont. Haar lange benen komen uit op een geweldig paar hoge, rode naaldhakken. Als dat geen pornostillets zijn, weet ik het ook niet. On-

danks het veel te sexy schoeisel ziet ze er netjes uit. Alsof ze naar kantoor moet, niet naar de sportschool.

Ik heb haar gezicht nog niet gezien, maar kan nu al zeggen dat ze mooi is. Misschien is mooi als woord niet goed genoeg. Ze is prachtig. Met haar blonde haar lijkt ze net een engel die hier op aarde is neergedaald om alle mannen tot haar slaaf te maken. Dan duikt ze snel de garderobe in en kunnen we haar eventjes niet zien. De muziek in mijn hoofd stopt plotseling met een bijna pijnlijk krassend geluid als van een platenspeler. Het is stil. Wij blijven met z'n tweeën gebiologeerd naar de deur van de garderobe kijken en wachten totdat ze eruit komt. Wat ik dan zie, daar zakt mijn broek van af.

'Dat is.... heel bijzonder,' hoor ik Anton mompelen.

'Yep...' is het enige wat ik uit mijn verbaasde mond kan laten komen, want ik zie eindelijk haar gezicht. Het is een vertrouwde delicate verzameling onderdelen die perfect bij elkaar passen. Ovaal met hoge jukbeenderen, een klein schattig neusje en een mond waar ik mijn ogen niet van af kan houden. Haar onderlip is net iets dikker dan haar bovenste en tezamen wordt dat een weelderige combinatie die je wel wil kussen.

Dios Mio, deze vrouw is iets wat ik dacht nooit meer te zullen zien. Een kunstwerk dat je maar één keer in je leven tegenkomt. Hoe langer ik naar haar kijk, hoe meer ik de neiging heb om weg te kijken. Het is net als in de zon proberen staren. Op een gegeven moment gaat het pijn doen en moet je wel weggijken. Maar zodra ik mijn blik afgewend heb, wil ik snel weer terugkijken om mezelf gerust te stellen dat ze er nog is en dat ze echt is en niet iets wat mijn hyperactieve hersens geproduceerd hebben in een moment van zwakte. Wanneer mijn blik haar weer terugvindt, voelt het vertrouwd en die vertrouwdheid doet rare dingen met mijn keel en mijn borst.

Terwijl ik haar voor de tweede keer bestudeer, speelt Jimi Hendrix zachtjes op de achtergrond weer mee. Eigenlijk hoor ik mezelf af te vragen wat er in Godsnaam aan de hand is dat deze vrouw blijk-

baar met haar eigen soundtrack meekomt, maar daar heb ik nu geen tijd voor. Mijn ogen zijn druk met het genieten van het uitzicht dat zij verzorgt. Met z'n tweeën geven we deze vrouw onze volle aandacht. Gelukkig kan ze ons niet zien.

Haar jas heeft ze in de garderobe achtergelaten. Ze kijkt om zich heen en loopt naar de dichtstbijzijnde spiegel waar ze snel aan haar haar begint te frunniken. De spiegel waar ze in kijkt bevindt zich pal tegenover ons kantoortje en dus hebben we nu een uitstekend uitzicht op haar gezicht en ook op haar geweldige achterkant. Haar billen zijn zo mooi, zo rond, zo sappig, dat die waarschijnlijk een cadeau zijn, door God aan alle heteromannen ter wereld gegeven.

Dat is niet het enige wat geweldig is aan haar. Mijn ogen bewegen zich langzaam omhoog en bijven als eerste bij haar delicate enkels hangen. Enkels waaruit slanke, lange benen ontstaan. Benen die een mooie vrouwelijke lijn hebben. En dan dat kontje weer. Een kontje die allerlei gevoelens naar boven doet komen en niet alleen gevoelens, als je begrijpt wat ik bedoel.

Haar taille is net een zandloper. Je zou bijna denken dat ze een korset onder haar kleding draagt, zo uitgesproken is het. Ik kan niet anders dan daar bewondering voor hebben en vraag me af of mijn handen eromheen zouden passen als ik haar daar vast zou pakken. Ik bedenk hoe schattig haar navel waarschijnlijk is en beeld me in hoe ik het puntje van mijn tong erin steek. Haar haar zit strak in een laaghangend knotje wat me een uitstekend uitzicht geeft op haar sierlijke nek. Een nek die je bijna smeekt om erin te bijten.

'Dit is ongelooflijk...' hoor ik Anton fluisteren.

Ongelooflijk is inderdaad het woord waar ik ook naar op zoek was, maar mijn hersenen in hun verbaasde semidromerige toestand niet konden vinden. De bewondering heeft met veel meer te maken dan haar geweldig mooie verschijning. Mijn beste vriend begrijpt dat als geen ander.

Toeval bestaat niet...

‘Ze zou zo...’

‘Niet zeggen, Anton.’

Die zin kan ik en mag ik hem niet laten uitspreken.

‘Tien euro. Nu in de koektrommel,’ eis ik bijna wanhopig.

Het is een manier om mezelf onder controle te krijgen, want nu ben ik helemaal van de kaart.

Toeval bestaat niet...

‘Maar...’

‘Geen gemaar. Hoe vaak was je van plan het verboden onderwerp aan te kaarten vandaag? Je hebt je straf verdiend. Vijf euro voor elke keer. Je kent de regels.’

Ik overhandig hem de koektrommel.

‘Jezus, meen je dat nou? Wat zijn we? Terug op de basisschool? Je stelt me wel teleur hoor!’

‘Dat is niet wat je moeder zegt.’ Met dit grapje probeer ik de sfeer wat luchtiger te maken. Aan zijn opgetrokken wenkbrauw zie ik dat het niet werkt. Tot zover grappig.

‘Regels zijn regels.’

Mijn strenge toon maakt duidelijk dat ik het meen. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat mijn beste vriend wat geld uit zijn portemonnee pakt om in de trommel te stoppen. Ondertussen blijf ik naar de vrouw kijken. Ik ben helemaal van slag. Dit is niet zomaar een vrouw. Dit is een vrouw die alleen maar slecht nieuws kan betekenen. Een vrouw die ik hier zo snel als ik kan weg moet zien te krijgen.

3. Ontregeld

Barbara - even later

Als ik niet uitkijk, ga ik hier in huilen uitbarsten. Dat kan ik niet laten gebeuren. Ik haal een paar keer diep adem en een probeer mezelf weer te herpakken. Plotseling voel ik me bekeken. Ken je dat gevoel? Wanneer de haartjes op je armen overeind gaan staan en het ineens een paar graden kouder wordt? Ik kijk in het rond en kan zo snel niet vaststellen om wie het nu gaat. Niet dat er niet naar me wordt gekeken, want er wordt altijd naar mij gekeken. Het zijn natuurlijk vooral mannen die dat doen. Daar ben ik wel aan gewend, want met mijn lichaam en gezicht trek ik nogal de aandacht. Daar veranderen mijn simpele T-shirt en losse trainingsbroek niets aan, dat besef ik. Maar wat ik nu voel is een andere soort energie waar mijn nekharen dus van omhoog gaan staan.

Ik besluit de loopband wat langzamer te zetten en maak van de gelegenheid gebruik om met de uiteinden van de handdoek om mijn nek mijn gezicht af te deppen. Enigszins verontrust kijk ik nog steeds rond en dan zie ik hem. Hij staat achter de glazen toonbank die de receptie van de rest van de zaal afschermt. Zijn lange benen zijn gekruist, net zoals zijn gespierde armen. Zijn even krachtig uitziende bovenlichaam leunt tegen de muur. Op zijn T-shirt is het Op Eigen Kracht-logo op zijn linkerborst geborduurd. Daaruit concludeer ik dat hij hier werkt.

Hij is blank, al is zijn huidskleur wel wat donkerder. Er is iets tropisch aan zijn uiterlijk, maar ik kan er mijn vinger niet op leggen. Hij is mooi. Al twijfel ik of het woord mooi hem eer aandoet. Het woord lijkt oppervlakkig, terwijl deze man juist op een diepe wijze mooi

lijkt te zijn. Op een manier die zwaar is en een indruk achterlaat. Hij heeft een krachtige aura die de lucht om hem heen lijkt te doen trillen. Misschien is hij gewoon heet en is dat stoom wat van hem af komt. Een soort fata morgana. Zou hij net als een luchtspiegeling verdwijnen als ik dichterbij kom? Ik hoop van niet.

Hij staat daar stil en onbeweeglijk en op dit moment lijkt hij net een Grieks standbeeld. Zijn lichaam en gezicht zitten vol sterke, sierlijke lijnen en daardoor ziet hij er bijna goddelijk uit. Hij doet me aan iemand denken, misschien aan dat fotomodel dat op Facebook telkens voorbijkomt, ik geloof dat hij Mariano Di Viao heet. Maar deze versie is een kop groter en gespierder, heeft geen baard, wel een iets ruiger gezicht. Deze man is duidelijk geen fotomodel. Hij straalt een bepaalde mannelijkheid uit die waarschijnlijk te sterk is om op de foto te krijgen. Daar is hij mee geboren. Het is iets zeldzaams en iets waar veel mannen hem waarschijnlijk om zullen benijden.

Mijn ogen dwalen af en bewonderen zijn sterke donkere wenkbrauwen. Het zijn bijzondere wenkbrauwen want ze zijn vrij recht en buigen bijna niet. Misschien zijn zij verantwoordelijk voor die mannelijke, ruige look. Hij heeft een hip kapsel, zo eentje waarbij zijn donkerbruine haar aan de zijkanten kortgeschoren is en de bovenkant lang is gelaten en in zo'n dubbelgevouwen staartje vastgebonden zit. Het geeft hem een jeugdig uiterlijk.

Mijn ogen dalen verder af naar beneden waar ze nog iets bijzonders ontdekken. Op het puntje waar zijn nek over gaat in zijn schouder heeft hij een moedervlek ter grootte van een dubbeltje. Wat zou ik daar graag aan willen likken en tegelijkertijd aan willen ruiken. Ik vraag me af wat zijn geur is. Hij ruikt waarschijnlijk zoet en warm, als het snoepje dat hij is.

Kom op Barbara. *Snap out of it!* Sta hem niet als een of andere malloot aan te gapen. Hij is duidelijk een man die te mooi is om waar te zijn. Dat soort man is meestal slecht nieuws. De soort man waar ik uit de buurt van moet blijven, dat heb ik nu wel geleerd.

Dan merk ik dat er iets niet klopt aan dit beeld. De geweldig mannelijke verschijning waardoor ik best wel in een soort trance ben geraakt, raakt verstoord. Er is iets wat niet juist lijkt. Ik weet nog niet wat, maar het heeft iets met zijn ogen te maken. Hij heeft chocoladebruine ogen met lange wimpers die omlijst worden door gefronste wenkbrauwen. De combinatie lijkt met lasers naar mij te schieten. Deze man is duidelijk pissig, pissig op mij. Hij is een boze Apollo. Heb ik soms iets verkeerd gedaan? Ik heb deze man nog nooit gezien of gesproken. Dus wat voor reden zou hij kunnen hebben om boos op mij te zijn?

Mijn innerlijke dialoog wordt onderbroken als hij langzaam van de muur af komt en met zelfverzekerde passen mijn kant op loopt. De vastbesloten manier waarop hij dat doet is zorgwekkend. Ik beslis te doen alsof mijn neus bloedt en mijn superkracht in te zetten: negeren.

Ik zet mijn loopband iets harder en kijk recht voor me uit. Via de spiegel zie ik hem op me af komen, maar ik doe mijn best de andere kant op te kijken. Hij komt achter me staan en blijft me aankijken, maar ik zie dat niet. Ik heb zogenaamd niets door. Door de plotselinge tempoverandering begin ik een doffe pijn te voelen in mijn zij. Dat probeer ik ook te negeren en ga door alsof er niets aan de hand is.

Ik concentreer me op het beeldschermje van mijn loopband dat er nu ontzettend interessant uitziet. Ik bestudeer mijn nagels. Als ik heb vastgesteld dat mijn nagels perfect zijn, kijk ik omhoog en bewonder de lampen. Wat een mooie lampen. Ze zijn donkergrijs en hebben een beetje een stoere, industriële look. Nu ik eraan denk, valt me op dat deze sportzaal heel smaakvol is ingericht. Ineens hoor ik hem kuchen.

Ai chihuahua. Hij is blijkbaar immuun voor mijn superkracht.

Ik zet mijn loopband af en kijk hem via de spiegel vragend aan. Ik verwacht dat hij nu uit de doeken doet waarom hij kwaad is, maar dat doet hij niet. Hij blijft me met die doordringende blik aanstaren.

‘Waarom kijk je mij zo aan?’

Met mijn meest geïrriteerde blik probeer ik die van hem te neutraliseren. Als ik eenmaal stilsta, kruis ik mijn armen en wacht op antwoord. Na een paar ogenblikken waarin we blijkbaar in een soort starwedstrijd verzeild raken, besluit ik toe te geven en in de aanval te gaan.

‘Je stoort. Heb je daar reden toe?’

Ik til mijn hoofd en knijp mijn ogen samen om duidelijk te maken dat ik echt niet op prijs stel dat hij mijn sessie komt onderbreken.

Zijn stem bereikt mijn oren. Een stem waarmee hij allerlei dingen tegen mij zegt. Een stem die net zo hees als zoet is. Heel zoet, diep en vol. Als hij niet zo aan het ratelen was, zou ik hem gevraagd hebben of hij hem in een potje zou willen doen, zodat ik daar later mijn boterhammen mee kan besmeren. Of in mijn koffie kan doen in plaats van zoetjes. Van die gedachte raak ik helemaal in de war. Waarom kan ik maar niet begrijpen wat hij allemaal zegt? Plotseling besef ik dat het geen Engels is wat uit zijn mond komt en dat dat de reden is waarom ik er geen wijs uit raak.

Ik vergeet telkens dat we in Nederland zijn.

Het is gemakkelijk om dat te vergeten, aangezien de meeste mensen ook prima Engels praten. Als ik ze in het Engels aanspreek, praten ze meestal vriendelijk in het Engels terug. Het is een geweldig volk, zo open voor andere culturen en gewoonten. Ik vind ze fantastisch, maar deze man is blijkbaar niet zo fantastisch. Hij is duidelijk kwaad.

Met gefronste wenkbrauwen kijk ik zo boos als ik kan. Ik open een paar keer mijn mond in een poging ertussen te komen, zodat ik uit kan leggen dat ik hem niet versta. Dat lijkt hem nog kwader te maken en spoort hem alleen maar aan om tegen me tekeer te bli-

jven gaan in die mooie, voor mij vrij hard klinkende Nederlandse taal waar ik niets van meekrijg.

Een paar uur lang (zo voelt het) onderga ik zijn woordenaanval, maar dan ben ik het ineens zat en voordat ik het doorheb, hoor ik mijn eigen stem die hem onderbreekt:

‘Spreek je ook Engels?’

Dat komt er in het Engels uit, want dat is de enige taal die ik spreek. Zijn armen gaan naar zijn heupen en zijn hoofd gaat schuin staan, waarna ik hem plotseling in een zeer gefrustreerde harde toon hoor vragen:

‘Heb je wel een abonnement?’

Wat onbeschoft! Waarom kan hij dat niet op een wat vriendelijkere manier vragen? Zoals hij het nu vraagt, is het duidelijk dat hij denkt dat ik een of andere profiteur ben.

‘Natuurlijk heb ik een abonnement.’

Mijn toon houd ik neutraal om te doen alsof zijn vraag mij niet irriteert. Alsof het niet onacceptabel is om op deze wijze aangesproken te worden. Heeft zijn moeder hem niet geleerd dat je tegen een dame niet zo tekeer hoort te gaan? Na een korte analyse kom ik tot de conclusie dat deze man geen Griekse God is, maar een soort neanderthaler. Dat hij mooi is, maakt hem niet minder een holbewoner, want hij is duidelijk een man die geen manieren kent en zichzelf niet onder controle heeft.

Door rustig en ongestoord langs hem heen te lopen, probeer ik mijn geduld en mijn waardigheid te bewaren. Ik loop naar de andere kant van de zaal waar mijn tas op de grond ligt. Met zijn rechtervoet begint hij op de vloer te tikken. Als tegenreactie besluit ik nog langzamer te lopen. Als hij denkt dat dat stomme voetgetik gaat helpen, heeft hij het helemaal verkeerd.

Als ik eenmaal mijn bestemming heb bereikt, buk ik zo langzaam als ik kan, om in mijn tas rustig te zoeken naar mijn pasje. Ik weet precies waar het ding ligt: in het binnenvakje. Maar ik grijp elke gele-

genheid aan om deze man een les te lezen en hem te laten zien dat hij mij niet bang maakt met zijn intimiderende gedrag. Als ik weer opsta en me naar hem toedraai, zie ik dat hij snel wegkijkt. Ha! Hij heeft duidelijk naar mijn kont zitten kijken. Boze Apollo *slash* mooie neanderthaler is blijkbaar toch een gewone man van vlees en bloed.

Als ik weer voor hem sta, doe ik alsof ik van plan ben hem het pasje te overhandigen, maar op het moment dat hij het van me over wil pakken, houd ik het vast.

‘Als je het vriendelijk vraagt, krijg je het pasje misschien wel te zien.’

Snel trek ik het ding weer naar me toe.

Zijn ogen worden iets groter, maar zijn verbaasde reactie is van korte duur. Door zijn handen op zijn heupen te leggen en met beide benen iets rechter te gaan staan, torent hij flink boven me uit.

‘Je had het pasje langs de machine moeten houden toen je binnenkwam.’

Zijn Engels is best goed. Al kan ik ergens een accent detecteren dat ik niet helemaal goed kan plaatsen. Het is niet het typische Nederlands-Engels waar ik ondertussen aan gewend ben geraakt, maar wat het wel is, kan ik zo snel niet plaatsen.

Dat ik het pasje langs de computer had moeten houden wist ik niet. Ik bedoel, ik had het wel kunnen weten, want nu herinner ik me dat ik dat wel op de website heb gelezen, maar toen ik binnenkwam was ik bezig met mijn haar en vervolgens met dat telefoontje en ben ik het gewoonweg vergeten. Maar dát ga ik deze brutale Apollo niet aan zijn neus hangen.

‘Sorry, dat wist ik niet. Het is mijn eerste keer hier vandaag.’

Zo, meer krijgt hij niet van me. Het is eigenlijk van den zotte dat ik deze neanderthaler mijn excuses aan moet bieden. Hoe kan het dat deze man die ik helemaal niet ken, er zo goed in slaagt me tot op het bot te irriteren?

‘Je hebt ook geen intakegesprek gedaan.’

Een grote zucht ontsnapt hem terwijl hij opgefokt naar me blijft kijken. Zijn armen heeft hij nu niet langer op zijn heupen, maar gekruist voor zijn indrukwekkende borstkas.

‘Ik was me er niet van bewust dat dat nodig was.’

‘Ja, dat was het.’

Zijn korte antwoord doet mij concluderen dat hij zich inhoudt en wat ik ook concludeer, is dat zijn overdreven reactie niet in verhouding staat tot wat ik verkeerd zou hebben gedaan. Er moet iets anders aan de hand zijn.

‘Ben je daarom zo boos? Het lijkt me een beetje overdreven om zo te reageren.’

‘Ik ben niet boos.’ Hij kijkt naar het plafond terwijl hij dat uitspreekt.

‘Oké...’

Ik houd het maar kort, want ik wil deze man niet kwader maken dan dat hij is. Ik heb hem al genoeg uitgedaagd. Eigenlijk wil ik zo snel mogelijk weer aan de slag, mijn training afmaken en doorgaan met de rest van de plannen voor vandaag.

Maar dat geldt voor hem blijkbaar niet, want hij gaat door:

‘Als je zo klaar bent, kom je naar mijn kantoor.’

Zijn toon is streng. Hij verwacht blijkbaar geen tegenspraak en is gewend dat mensen doen wat hij zegt. Hij wijst naar een deur achter de receptie. Een deur naast een groot spiegelraam. Mijn plan om de strijd op te geven, gaat meteen weer de ijskast in, want zo laat ik niemand tegen me praten. Ik ben toch zeker geen hond die zich laat commanderen?

‘Dat weet ik niet,’ is mijn korte en bondige antwoord.

‘Hoezo weet je dat niet?’

Er had niet meer verontwaardiging in zijn toon kunnen zitten. Vanbinnen moet ik een beetje lachen om zijn reactie. Ik moet mijn best doen om mijn lach in te houden en hem serieus aan te blijven kijken, want eigenlijk is deze man best lachwekkend.

‘Ik weet niet of ik naar je kantoor kom.’

‘Waarom zou je niet komen?’

‘Omdat je mij niet netjes gevraagd hebt en omdat je mij nog een excuses verschuldigd bent.’ Met mijn hand op mijn heup en mijn benen goed uit elkaar zou mijn houding niet uitdagender kunnen zijn.

‘Excuses? Voor wat?’

Nu lijkt zijn hoofd helemaal rood te worden. Dit is duidelijk een man die nooit ergens zijn excuses voor aanbiedt. Het idee doet hem bijna ontploffen van woede.

‘Voor de manier waarop je zojuist tekeer ging,’ verduidelijk ik ongestoord.

‘Ik hoef nergens excuses voor aan te bieden. Ik ben de baas hier.’

Zijn stem klinkt zacht, zachter dan net. Nog een teken dat deze man zich inhoudt en bijna op ontploffen staat.

‘En ik ben de klant. En de klant heeft altijd gelijk.’

Mijn bijdehante opmerking begeleid ik door met mijn kin en mijn tieten omhoog mijn voorhoofd en mijn hals af te deppen met de handdoek.

‘Niet in Nederland. In Nederland bepaalt de eigenaar, ik dus, wie mijn klant is en wie niet en jij komt nu heel dicht in de buurt om je lidmaatschap ingetrokken te krijgen.’

Hel en verdoemenis. Dat kan hij toch niet zomaar doen?

‘Dat kun je niet zomaar doen. Ik heb al voor een jaar abonnementsgeld vooruitbetaald.’

Meteen als ik dat zeg, besef ik dat ik degene ben die een rode kop heeft gekregen. Oeps. Dat is niet de bedoeling. Altijd je waardigheid bewaren, Barbara!

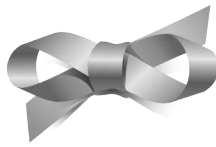
‘Dat kan ik en dat doe ik, als je niet binnen nu en vijf minuten in mijn kantoor staat.’

Hij draait zich om en loopt met grote passen richting zijn kantoor. Met een mond vol tanden kijk ik hem na. De hele sportschool

lijkt stil te zijn gevallen en kijkt met me mee. Wat is er zojuist in God-snaam gebeurd?

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand. Wie is het meest in de war van het land?

4. Don't know Dutch

Barbara - even later

‘Yo, wijfie. Check dit!’

Noa haalt me uit mijn droomtoestand door naast me op de bank neer te ploffen. Terwijl ze haar ene knie onder haar kont schuift, scrolt ze op haar smartphone en klikt een nummer aan op haar Spotify. Uit de speakers die ze hoog aan haar plafond heeft hangen, klinkt meteen een soort rapmuziek.

Ik negeer het feit dat ze me een wijfie noemt, want ik weet dat ze dat gemeedelijk bedoelt en ik weet ook dat dat een van de gematigdere koosnaampjes is die ze voor me heeft.

‘Wat zegt die man allemaal, Noa? Kun je dat verstaan?’

De rapper kan er wel wat van. Verstand van hiphop heb ik niet, maar dat begrijp ik wel. Wat ik niet begrijp is wat hij allemaal rapt, want dat doet hij in het Nederlands.

‘Nou, ik begrijp er ook niet veel van, maar dat komt nog wel. Je weet dat ik op Nederlandse les zit, toch? Nou dat schiet niet echt op en ik dacht dat luisteren naar Nederlandse rapmuziek misschien wel zou helpen. Hoor je wat hij telkens herhaalt? Dat is liefde, dat is liefde, liefde op het eerste gezicht?[1] Wat zou dat betekenen?’

Ze spreekt de zin op haar beste Nederlands uit en daar moet ik een beetje om lachen, want het klinkt helemaal niet zoals die rapper het uitspreekt.

‘Misschien moet ik ook Nederlands leren, want wat me vandaag is overkomen, snap ik helemaal niets van. Als ik Nederlands had gekund, had ik misschien wel begrepen wat die kerel allemaal tegen mij aan het ratelen was,’ zeg ik ontredderd.